

J. Giménez
Nuevo León 125-101
Mexic 11, D.F.

a 28 de Gener de 1965.

¡Ring ¡ ¡Ring ¡ ¿ monsieur le Calders ? , aquí Giménez; et telefòno, per escrit, per saludar-~~te~~ i xerrar una mica.

Encara no he rebut "L'ombra de l'atzavara", que envià la dòna del Jordi Murià. Es vèu que vingué nedant i ara s'eixuga, covertes al sol, a les costes de Veracruz. Per tant no puc dir res. Però sí comentar. L'impacte, que diuen els publicistes, es per estar satisfet. Amb un de la junta de l'Orfeo, tranquil, reposat, comentava la reacciò de certs catalans, que criticaven el llibre, perquè si veien, i la imatge no els plau, i esperava un comentari comprensiu. Amb sorpresa, s'exaltà i, fen constar que tampoc l'havia llegit, digué que, encara que tot el que dius es cert, no tenia que ~~dir-se~~ dir-se, perquè Mèxic els havia acollit quand cap país els volia - tirats com una burilla, digué - i els havien deixat fer el que volguessin, i això, era d'agrair, etc. Jo estava amb la boca una mica més oberta del que acostumo. I amb l'ajut dels nanos, que m'estiraven del braç, no parlarem gaire més.

¡ Homes que lluitaren per defensar les llibertats, una d'elles la llibertat d'expressiò, ara la negaven ¡ i a un artista ¡ Era tan trist, que per animarme, vaig començar a enfadar-me. I dintre meu, digué cosses groixudes, i després, cansat, entengué que així son molta gent i millor es acceptar-ho.

Son doloroses aquestes posicions, pero per favor, no en facis cap cas. Deixa que et diguin " Muy señores nuestros " i guanya tots els premis literaris que es presentin.

Ara et parlaré del Sant Sopar. El Jordi em va fer, dintre del pis, unes fotos a colors, que quedaren fosques. I decidí fer-ne ~~un~~ d'altres a ple sol, com si fòs instantànea. El terrat era massa plè amb gàbies de rentar i estendre la roba, gallines, nanos mig despullats i testos amb flors, i amb una gran "sagacitat" descobrí que tot això no ho trobaria a ple carrer. I un diumenge a les 10i mitja del matí, baixà tota la família fins la cantonada de Saltillo, travessà el carrer i voltat d'algunes " gates " qu'es miraven el "cuadro santo" i de breull a nosaltres, vaig fer les fotos que t'envio.

Però no t'explicaria això, que no te importància, sino fos per l'acudit d'un dels "apòstols", el petit. Fent d'home d'acciò, decidí

que jo baixaria el quadre, l'Alicia el trípod amb la càmera i el nano gran el tamboret. El petit, qu'estava jugant amb un escut i espasa de príncipe Valiente, portava penjada del coll una trompeta, feta d'una banya de toro o vaca, que no he après mai a diferenciar-ho, que Alicia portà de Suïssa. I em preguntà: i jo que faig? - Toca la trompeta, li digue tot distret. Al cap d'una estona vaig llençar el crit de: vámonos; i tots en fila india, per ordre d'estatura, tal com cal, emprenguerem la marxa. I aleshores el nano comencà a tocar la trompeta amb tota la seva força. L'Alicia, morta de risa i astorada, li cridava que callès i ell bufava més fort, Així varem caminar tota l'escala i tot el carrer i sols va callar fins arribar a lloc.

Tampoc la foto meva es bona, pero es veuen més certs colors. De clar i fosc es millor l'altra. Es contrallum i això serveix la idea de fer a Crist lluminós. Per el vellet de l'esquerra, em serví Juan Antonio, la nena de la dreta, l'Alejandro. Crist, es Greco, Alicia e imaginació. San Joan, es el petit i Alicia. El que segueix, que menja la poma, jo. Com va sortir amb cara de cínic, el varem fer, San Tomàs. ~~De l'altre cantó,~~ el que va de vermell, entre la nena i Judas, es el meu germà Carles. Per el Judas, tots es negarem a fer-me de model. Vareig tenir que agafar el mirallet i procurar que no fos massa paregut a mí? Tambè el ~~què~~ qu'està sota del peix, de blau, soc una mica. El reste, es Alicia, amb barbes i sense, ros o moreno, escoltant o parlant, etc., tractan de mostrar diferents ànimes amb l'ajut d'una sola persona. Per túnics, una meva camisa blanca, cordada devantó darrera, segons necessitats, ~~era~~ servia per estudiar els plecs i moviments.

El bodegò no era problema. Ningù sap el que varen menjar, així que era tot igual. Sols tenien que ser cosses "honorables", es a dir, senzilles, humilds, del poble. El peix el volia posar perquè es "honorable", perquè es simbolic dels pescadors, primers cristians, i per sobre de tot perquè m'agrada de color. Volia posar unes arengades fumades, tan riques de colors, pero de la mà del nano petit, que sempre està a punt per a sortir de casa, vareig buscar per moltes tendes i res. L'altre setmana l'Alicia em portà uns peixos, i tal com venien els vaig pintar.

La terrissa la he comprada espresament, per la forma i color i una venedora em va cobrar tant, que li vareig dir qu'era una estafada i com a represàlia posaria ~~l'olla~~ l'olla al costat de Judas. Aquestes hores encara no se, si em va entendre i al final no vareig pintar l'olla. El bolillo, es com a segell de Mèxic. El cel esta fet d'una barreja de núvols de Suecia i de sobre el castell de Montjuich, d'un quadre que

tinc, pintat desde la meua casa de Barcelona. El paisatge, espero que sembli una mica d'allà.

Les condicions de l'encàrrec eran, les mides i que tenien de menjar sobre coixins, no taula. Després de certs intents, vareig parar la taula i recolzats als coixins. El resultat es que li agradà molt.

Sento que no sigui tant reixit com tú, amb seguretat, desitjaries que el aconseguis, però, es tot, per ara.

El 5 de febrer, vindran a mirar-lo ~~l'Andujar~~, l'Andujar, el Giménez Botey i algú altre. I després que ~~xaix~~ s'el emportin, perque corre perill de que els nanos el furadin amb espasses i pilotes.

El Bartea, poeta, s'ha fet una casa, entre Amecameca i Popo Park. Fa temps que no el veig.

D'aquí no t'explico res. El nou President continua tan poc maco com sempre, però ara que ja es el "mero", ja no li fan broma. A caigut neu a les montanyes del voltant i els "tropicals" i varen anar com nens al sortir de l'escola. Accidents, Creu Roja, etc. El reste tot igual, inclòs els acostumats crims diaris. De fora també res. Desde que van donar el retiro al Kruschew, els russos s'han tornat "sonsos". Al Jhonson no li inventan frasses històriques, ni tampoc es deixa assassinar. El Castro deu està afònic, perquè no s'el sent. Els del Congo varen prometre menjar-se ~~se~~ uns quants americans ~~per~~ per esmorçar, pero es veu que els han avorrit i s'han tornat vegetarians. Els monjos budistes ja no tenen mistos. Com pots veure, res de nou. ; que duri ;

I ara vaig a dormir.

Saludos de tots per a tots. I una forta abraçada d'en

Per favor, primer corretteixes la carta i després la pots llegir.